

Poljanki.

1.

Ah, ti daljna, neznana, ti tiha,
v sanjah mehkih duša te sluti
in po blaženi tisti minuti
vse že toplo srce koprni.

V moje življenje pada jasnina,
vanje plavajo zvezde visoke,
vanje segajo tvoje roke,
vanje sijejo tvoje oči.

2.

Zdaj so polja že nova vsa,
gozd je ves svež in nov —
Težko je zdaj brez ljubice,
brez ljubice, brez drugov,

težko gledati tvoje oči,
tvoj sladkorožni obraz,
večno želeti te, ljubica,
doseči ne večni čas.

3.

In danes je solnčen poletni dan
in vsa natura je hram
pomladi, ljubezni in srečnih dni —
a jaz sem v tem hramu sam.

Ah, sam pod kostanji košatimi
v aleji senčni sedim
in prejmem pogled iz tvojih oči . . .
Bog bodi, ljubica, ž njim!

Bog bodi ž njim, o ljubica,
in mu vso srečo daj!
Koder sijal bo, naj rože cveto
na vekov vekomaj!

4.

Aj, ti zalo dekle poljansko,
aj, ve zale poljanske oči!
Skoro srce ste že prešlepile,
da na vas misli vse tihe noči.

Ali srce preveč je prešerno,
preveč prešerne so te oči —
Dekle poljansko, ah, morda nikoli
ne bomo ljubili se mi! . . .

Roman Romanov.